

IIBRIS

Editor:
Hadrian Mateescu

Redactor:
Brândușa Zărnescu

Concept grafic:
Silvia Olteanu

Corector:
Mihaela Răducanu

DTP:
Mihaela Mănoiu

Copyright © Horia Tecuceanu, 1971

Copyright © 2021 Publishing Solutions

Este interzisă reproducerea integrală sau parțială a lucrării,
sub orice formă, fără permisiunea scrisă a editurii.

Toate drepturile rezervate.

Publisol

Casa Presei Libere, Corp A3-A4, Etaj 1

Tel.: 021.336.36.33

E-mail: office@publisol.ro

Găsiți cărțile noastre pe www.publisol.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TECUCEANU, HORIA

Căpitanul Apostolescu intervine / Horia Tecuceanu. -

Petrești : Publisol, 2021

ISBN 978-606-9739-97-6

821.135.1

Tipărit la ARTPRINT
www.artprint.ro

We know
books

Căpitanul Apostolescu intervine

HORIA TECUCEANU

Publisol

Deși se înțeleșeseră bine toată noaptea, când părăsiră restaurantul apărură prima contradicție.

Fiecare dintre ei își aroga dreptul de a mai oferi o cafea, la el acasă.

Probabil că Nicu a știut să fie mai convingător, deoarece a doua zi, la ora opt, când telefonul lui Apostolescu – deși închis – începu să țârâie ușor, acesta ridică cu grijă receptorul, pentru a n-o trezi pe Viorica, întrucât aceasta continua să doarmă ghemuită cu capul pe pieptul lui.

Răspunse încet „Alo, Apostolescu la telefon“, apoi, după ce ascultă ce i se spusese, repuse cu grijă receptorul la loc, convins că Viorica n-a fost trezită din somn.

Dar se înșelase, deoarece Viorica, fără să-și modifice poziția, îl întrebă, cu vocea ei de fetiță răsfățată:

— Cine a fost, Nicule?

— Era șeful meu, colonelul Gherasim, care mi-a cerut să merg de urgență la I.G.M., pentru a-mi preda o afacere interesantă...

— Bine, dar astăzi e duminică!

— Pentru Miliția Judiciară, duminica e duminică numai în măsura în care clienții noștri, răufăcătorii, țin seama de asta... În tot cazul, tu caută să adormi din nou, spuse Apostolescu, strecurându-se din așternut.

CUPRINS

Capitolul I: *Incendiul* | 7

Capitolul II: *Sinuciderea* | 11

Capitolul III: *O discuție despre crime perfecte* | 17

Capitolul IV: *Opinii diferite* | 22

Capitolul V: *Certitudinea* | 29

Capitolul VI: *Soția victimei* | 35

Capitolul VII: *Mobilul crimei* | 44

Capitolul VIII: *Împărțirea sarcinilor* | 54

Capitolul IX: *Interogarea unui martor* | 57

Capitolul X: *Noi presupuneri* | 66

Capitolul XI: *Surpriza* | 77

Capitolul XII: *Să fie chemat procurorul!* | 88

Capitolul XIII: *O descoperire macabră* | 90

Capitolul XIV: *Poate fi clasată afacerea?* | 95

Capitolul XV: *Cine este prietenul doamnei Soculescu* | 98

Capitolul XVI: *Datele afacerii se contrazic* | 102

Capitolul XVII: *Verificarea contradicțiilor* | 109

Capitolul XVIII: *O revedere a principalelor aspecte* | 118

Capitolul XIX: *Ordinul colonelului Gherasim* | 129

Capitolul XXI: *Apostolescu intervine* | 146

Capitolul XXII: *Misterul ermetizării
camerei este lămurit* | 158

Capitolul XXIII: *Noi urme* | 171

Capitolul XXIV: *Stagnare* | 180

Capitolul XXV: *O nouă speranță* | 186

Capitolul XXVI: *Audierea proprietăresei* | 188

Capitolul XXVII: *Al doilea interogatoriu* | 203

Capitolul XXVIII: *Verificarea alibiului* | 216

Capitolul XXIX: *Ancheta face progrese* | 229

Capitolul XXX: *Cu 140 de kilometri pe oră* | 237

Capitolul XXXI: *Două autoturisme accidentate* | 245

Capitolul XXXII: *Raportare telegrafică* | 249

Capitolul XXXIII: *Încă o dovadă* | 252

Capitolul XXXIV: *Procurorul își dă asentimentul* | 259

Capitolul XXXV: *Arestarea* | 263

Capitolul XXXVI: *Percheziția* | 267

Capitolul XXXVII: *Ultimul interogatoriu* | 274

EDITURA PUBLISOL

021.336.36.33

www.publisol.ro

FICTIUNE

Colecția POSH

Literatură universală contemporană

POSH Horror

- Maren Stoffels
- *Escape Room. Camera groazei*
 - *Fright Night. O noapte de groază*

POSH Thriller

- Ilana Casoy, Raphael Montes • *Bună dimineața, Verônica!*

POSH Romance

- Dani Atkins
- *Vieți paralele*
 - *Asta-i povestea noastră*
 - *Dragoste de mamă*

Colecția FeminIN

Literatură română clasică

Anton Holban	• <i>Ioana</i>
Gib I. Mihăescu	• <i>Rusoaica</i>
Ioan Slavici	• <i>Mara</i>
Garabet Ibrăileanu	• <i>Adela</i>
Liviu Rebreanu	• <i>Adam și Eva</i>
Sofia Nădejde	• <i>Patimi</i>
Gib I. Mihăescu	• <i>Donna Alba</i>
Anton Holban	• <i>Jocurile Daniei</i>
Mihail Sebastian	• <i>Femei</i>
Panaït Istrati	• <i>Chira Chiralina</i>

Capitolul I

Incendiul

Era aproape ora trei dimineața și Nicu Apostolescu mai avea de stat câteva ore. Se simțea indispus și, mai precis, plictisit de inactivitatea la care era condamnat pentru încă vreo trei ore. Preluase serviciul la dispeceratul Direcției Judiciare la ora zece seara și, până la ora când începe povestirea noastră, nu intervenise nimic care să-i poată stârni interesul.

Desigur că șeful Judiciarului, colonelul Vasile Gherasim, citindu-i a doua zi raportul în care va fi consemnat că: „În timpul serviciului meu nu s-a întâmplat nimic“, va constata cu satisfacție diminuarea sistematică a criminalității.

În ceea ce-l privea pe el însă, adesea se gândea că este un ghinionist. Dacă s-ar fi născut cu douăzeci de ani mai înainte, ar fi putut lucra la Judiciar prin anii '48-'49, când atacurile armate ale bandiților împotriva magazinelor de bijuterii și a băncilor se comiteau în plină zi. Când colete cu femei ciopârțite erau găsite în cele mai frecventate puncte ale Capitalei, iar escrocheriile și falsurile de anvergură nu erau o raritate.

Colegii mai vârstnici aveau cu ce se mândri și, într-adevăr, puteau fi mulțumiți de contribuția lor, dar el? Cu excepția a două cazuri mai „grase“ (afacerea cu stupefiante de la Constanța și tripla crimă din pădurea Băneasa), se ocupa numai de „găinării“. Crime pasionale, cu criminalul cunoscut încă de la

început, *pickpockets*¹ de mână a doua, escrocherii și falsuri grosolane, care cereau numai întocmirea dosarelor de trimitere în judecată.

Își aprinse o țigară și, ridicându-se în picioare, începu să se plimbe îngândurat prin birou. După ce, timp de aproape zece minute, măsură cu pașii încăperea, se decise să se așeze iar în fotoliu. Trase cu vârful pantofului un scaun din apropiere și, când aprecie că l-a adus la o distanță convenabilă de fotoliul în care se afla, își puse picioarele pe el. Luă apoi un roman polițist de pe birou și se adânci în citirea acestuia.

Se părea că acțiunea romanului l-a captivat, într-adevăr, căci aproape o oră urmări absorbit anchetarea unui falsificator, care – pentru a scăpa de răspundere – ori de câte ori era interogat, simula nebunia... Când, deodată, telefonul de pe biroul său începu să sune strident.

Puse cartea pe birou și, ridicând receptorul, își consultă în mod reflex ceasul de mână. Văzând că este trei și patruzeci de minute, se gândi că aceasta era ora când, de obicei, bețivii se taie între ei cu cuțitele.

După ce duse receptorul la ureche, auzi o voce bărbătească:

– Alo! Miliția Judiciară?

– Da!

– Vorbește locotenentul Gheorghe Olteanu, de la secția a treia...

– La telefon căpitanul Nicolae Apostolescu.

¹ Termen consacrat pentru indicarea hoților de buzunare (în limba engleză în original) (n.a.)

– Tovarășe căpitan, în raza secției noastre, pe strada D, la numărul 22, a avut loc o explozie urmată de un incendiu...

– Pompierii au fost chemați?

– Au și plecat, tovarășe căpitan!

– Sunt victime?

– Una singură!

– Mai trăiește?

– Nu, a decedat.

– Bine, anunță-l pe procurorul de serviciu, pe medicul legist și trimiteți-ne și nouă o copie după procesul-verbal de constatare! spuse Apostolescu pentru a încheia convorbirea, evident lipsită de orice interes.

– Alo, tovarășe căpitan, mai e ceva...

– Ce anume? îl întrerupse plictisit Apostolescu.

– S-ar părea că este vorba de o sinucidere...

– Sinucidere prin foc? Bravo, avem și noi bonzii noștri! exclamă Apostolescu mirat.

– Ce ați spus că avem, tovarășe căpitan? întrebă intrigat interlocutorul.

– Am întrebat de unde vorbești! zise Apostolescu pentru a scurta convorbirea.

– Sunt la un telefon public, peste drum de locul incendiului.

– Bine, tovarășe locotenent, în zece minute sunt și eu acolo!

După ce așeză receptorul în furcă, apăsă pe butonul unei sonerii, montată sub tăblia biroului, și, ridicându-se, se îndreptă spre cuierul din colțul camerei.

În timp ce-și strângea cordonul de la „fâș“, auzi o bătaie ușoară în ușă și, la invitația lui, intră în încăperea un bărbat tânăr, în uniformă de sublocotenent.

— Să trăiți, tovarășe căpitan, m-am prezentat la...

— Eu am plecat în strada D, la numărul 22, unde s-a semnalat o sinucidere. Te rog să rămâi în biroul meu și să răspunzi la telefon. Dacă apare ceva deosebit, trimite după mine! E clar?

— E foarte clar! Dar mai bine m-ați lua și pe mine cu dumneavoastră... răspunse cu o voce rugătoare sublocotenentul.

— Și la telefon cine răspunde, dacă suntem căutați?...

În timp ce Apostolescu părăsea biroul, sublocotenentul Mihăilă își spuse resemnat că iar a pierdut ocazia să fie alături de unul dintre cei mai buni anchetatori ai „Judiciarului“.

Capitolul II

Sinuciderea

După ce intră pe strada D, șoferul mașinii în care se aflau căpitanul Apostolescu și doi specialiști de la Serviciul Tehnico-științific nu mai trebui să caute numărul 22, deoarece atenția îi fusese atrasă de lumea care se adunase în fața clădirii respective, pentru a comenta evenimentul.

La cererea lui Apostolescu, mașina opri la vreo zece metri de mulțime, pe cealaltă parte a străzii.

Coborând din mașină și îndreptându-se spre intrarea în imobil, ochii iscoditori ai lui Apostolescu constatară din mers că imobilul era o construcție recentă, cu opt etaje, și că la una dintre ferestrele luminate ale etajului patru geamuri erau sparte și cercevelele înnegrite de fum.

Se strecurară printre oamenii sumar îmbrăcați, care se adunaseră în fața imobilului. Dar, când să pătrundă înăuntru, un subofițer de miliție îi opri, spunându-le că accesul străinilor este interzis până la terminarea anchetării unui incendiu ce avusese loc acolo.

Obiecția milițianului fu însă repede înlăturată când Apostolescu rosti trei inițiale: I.G.M.

Deși pe palierul etajului IV erau opt apartamente, se orientară direct spre cel care-i interesa, deoarece în fața ușii acestuia se afla postat un milițian în uniformă.

Când ajunseră în fața ușii apartamentului, aceasta tocmai se deschidea pentru a lăsa să iasă doi bărbați, unul în civil și celălalt în uniformă de locotenent de miliție.

— Ca întotdeauna, întâi Procuratura și după aceea Miliția... spuse civilul în glumă.

— Scuzați, tovarășe procuror, interveni zâmbind tânărul locotenent de miliție, vă rog să-mi permiteți să raportez tovarășului căpitan că atunci când ați sosit dumneavoastră eu eram aici și că, de altfel, tot eu v-am anunțat telefonic că este necesară prezența Procuraturii...

— Adică 1-0 pentru noi, spuse Apostolescu, strângând mâna întinsă de procurorul Pastia, cu care colaborase de mai multe ori. Apoi, întorcându-se spre tânărul ofițer, îi întinse mâna întrebându-l: locotenentul Olteanu, nu? iar la răspunsul afirmativ al interpelatului, spuse: Bravo! Intervenția dumată a fost salutară pentru stabilirea unui adevăr istoric. Și, văzând cum chipul tânărului ofițer se îmbujoră de plăcere la auzul complimentului, continuă: În tot cazul, s-ar părea că nu întâmplător te cheamă „Olteanu“.

— Nu vrei să vezi locul dezastrului? întrebă Pastia.

— Bineînțeles, doar n-am venit aici, la ora asta, numai pentru a mă întâlni cu un procuror care a încercat s-o facă pe „olteanu“... Dar să lăsăm asta, spuse Apostolescu renunțând tonul glumeț, ați ajuns la vreo concluzie?

— Desigur, dar vreau să ascult părerea dumată. Până sosește medicul legist, eu am să stau aici să fumez o țigară. Între timp, aruncă, te rog, o privire înăuntru.

— E în ordine! răspunse Apostolescu, intrând în apartament împreună cu locotenentul Olteanu și cei doi specialiști de la Serviciul Tehnico-științific.

Intrarea se făcea printr-un vestibul, în care dădeau trei uși. Pe una dintre ele intraseră cei patru ofițeri

de miliție, iar în dreapta, o ușă întredeschisă lăsa să se vadă o baie. Dintr-o privire rapidă, Apostolescu se decise să deschidă cea de a treia ușă, care se afla în fața lui.

Sub privirea sa apărură o cameră de aproximativ 20 de metri pătrați, unde – în afara dezordinii care domnea acolo – îl întâmpină un miros înecăcios de fum, amestecat cu cel al cepei stricate, caracteristic mercaptanului¹, ce se introduce în inodorul gaz metan, pentru a-i anunța periculoasa prezență.

Ferestrele garsonierei aveau vederea la stradă și suprafața lor era înjumătățită, pe partea stângă, de o mică bucătărie, a cărei ușă se deschidea în camera de locuit. Mobila și celelalte lucruri din casă indicau posibilitățile modeste ale locatarului. Divanul-studio, care se afla pe stânga, respectiv în alcovul pe care-l forma bucătăria, era înnegrit de fum, la fel ca și celelalte lucruri din cameră.

Apostolescu făcu doar câțiva pași și se apropie de pat. Privindu-l mai atent, remarcă – prin negreala lenjeriei, parțial arsă, și a apei ce se scurgea prin toate ungherele –, conturul unei făpturi omenești. Datorită carbonizării părului și, parțial, a feței, la prima vedere nu i se putea stabili sexul. Anchetatorul se aplecă și, ridicând cu două degete ceea ce mai rămăsese din plapuma arsă, constată că focul nu arsese de tot corpul. Astfel că partea inferioară a corpului victimei – care fusese protejată de plapumă – nu purta urme de arsuri.

¹ Derivat organic al hidrogenului sulfurat, cu miros neplăcut, folosit la odorizarea gazelor combustibile, spre a semnala pierderile accidentale de gaz. (n.a.)

— Când s-a petrecut dezastrul?

— La ora trei și cincisprezece minute, un paznic de la șantierul de peste drum de acest imobil a auzit o explozie și, văzând flăcările care se revărsau prin geamurile sparte, l-a anunțat pe portarul imobilului să oprească gazele și a dat telefon la pompieri, iar dispeceratul acestora a anunțat secția de miliție. Deși m-am deplasat imediat, pompierii mi-o luaseră înainte și, când am ajuns aici, focul era deja stins. De altfel, era și firesc să ajungă înaintea mea, continuă Olteanu, pe un ton de scuză, deoarece postul de pompieri se află la cel mult 300 de metri de acest imobil.

— Ușa de la intrarea în apartament era încuiată?

— Da, din acest motiv a și fost forțată de pompieri.

— Ai reușit să stabilești cum s-a declanșat explozia?

— Scurgerea de gaz metan provine de la mașina de gătit din chicinetă...

— O defecțiune a instalației?

— Nu, tovarășe căpitan, toate robinetele mașinii de gătit erau deschise...

— Acesta este singurul indiciu care ar duce la concluzia că aici s-a comis o sinucidere? Oare un accident n-ar fi fost posibil?

— Nu, această posibilitate este exclusă! Veniți să vă arăt ceva. Și, făcând câțiva pași spre fereastră, Olteanu îi arată lui Apostolescu cercevelele și tocul ferestrei. Acestea erau lipite cu șuvițe de hârtie de ziar.

— Da, s-ar părea că, într-adevăr, este vorba de o sinucidere... Dar, nu înțeleg, cum s-au aprins gazele? spuse gânditor Apostolescu. Văd o scrumieră răsturnată lângă noptieră, ceea ce denotă că victima fuma. Să fi fumat în timp ce gazele pătrundeau în cameră?...

— La asta m-am gândit și eu, tovarășe căpitan...

— Mă îndoiesc totuși că mirosul mercaptanului poate să îmbie pe cineva la fumat. Tovarășe Olteanu, ai verificat dacă n-a avut în priză vreun radiator sau vreo mașină de călcat?

— După cum puteți vedea și dumneavoastră, nimic din tot ce ar fi putut declanșa un incendiu nu este recordat la rețeaua electrică.

— Ce părere aveți, „băieți“? spuse Apostolescu, adresându-li-se celor doi însoțitori de la Serviciul Tehnico-științific, care se rezumaseră, până atunci, să contemple încăperea și dezordinea ce domnea acolo.

— Tovarășe căpitan, răspunse unul dintre ei, dacă posibilitatea unui scurtcircuit poate fi exclusă, datorită faptului că lumina din cameră – după cum se vede – continuă să funcționeze, mai rămân două posibilități: ori a sunat cineva la ușă, ori postul telefonic al victimei a fost apelat din exterior... În ambele cazuri, scânteile produse de soneriile celor două dispozitive puteau declanșa aprinderea gazului metan, respectiv explozia acestuia...

— Cred că prima ipoteză poate fi înlăturată, îl întrerupse Apostolescu. Cine putea să sune, la ora trei dimineața, la ușa victimei? Admițând că am presupune existența unui act criminal, ar trebui să înlăturăm imediat această bănuială, deoarece numai asasinul putea să sune la ușă... și doar nu era nebun să-și riște – în mod sigur – viața în explozia pe care trebuia s-o declanșeze gestul său! Apropo, nu credeți că puterea exploziei a fost nefiresc de redusă?

— Ba da, tovarășe căpitan. E primul lucru care m-a frapat! răspunse criminalistul. După ce plecați